

רע"פ 266/18 - פלוני, פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 266/18

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשים: 1. פלוני
2. פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 13.12.2017, בעפ"ג 13575-08-17, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: י' צלקובניק - סג"נ; י' פרסקי; ו- י' עדן

בשם המבקשים: עו"ד אורי בן נתן

בשם המשיבה: עו"ד קובי מושקוביץ

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' הרכב השופטים: י' צלקובניק - סג"נ; י' פרסקי; ו- י' עדן), בעפ"ג 13575-08-17, מיום 13.12.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורם של המבקשים על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט י' עטר), בת"פ 13699-08-15, מיום 02.07.2017.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשים הוגש כתב אישום מתוקן לבית משפט השלום בבאר שבע, אשר ייחס להם את ביצוע העבירות הבאות:
קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ותקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.

3. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 30.07.2015, שהה א.א., שהינו קטין (להלן: המתלונן) בפארק בעיר -----, ושיחק עם חבריו "פינג פונג". בשלב מסוים, שפך המתלונן מים על שולחן ה"פינג פונג". בעקבות זאת, ניגשה מ' ה', אחותם של המבקשים (להלן: מ'), אל המתלונן, והתעמתה עימו ביחס למעשיו. מ' כינתה את המתלונן ואת בן דודו, שהיה עימו, "כושם, חיות", צילמה אותם ואמרה כי היא תדווח על מעשיהם למשטרה. לאחר זאת, עזבה מ' את המקום וחזרה לביתה, שם פגשה במבקש 1 (להלן: המבקש 1) ובמבקש 2 (להלן: המבקש 2), וסיפרה להם את שאירע. במועד זה, קשרו המבקשים ומ' קשר לביצוע פשע, בכך שהצטיידו בכלי תקיפה ונסעו יחדיו לפארק ברכבו של המבקש 2. המבקשים ניגשו למתלונן, וביקשו ממנו לסייע להם עם רכבם, והלכו עימו לכיוון הכביש הראשי, שם חנה רכבם. עם הגעתם אל הרכב, שאל המבקש 2 את המתלונן אם הוא מכיר את מ', וערך מעין בירור לגבי מה שאירע. לאחר שהמתלונן השיב בחיוב, תקפו המבקשים את המתלונן, "בכך שנאשם 2 [המבקש 2] חשמל אותו בפניו ובידו בטייזר, המתלונן רץ, נפל, ובזמן זה נאשם 2 [המבקש 2] ביקש מנאשם 1 [המבקש 1] שיוציא את האלה. נאשם 1 [המבקש 1] הגיע עם אלה והחל להכות את המתלונן באמצעותה, בראשו ובידו כשהוא שכוב על המדרכה עד אשר החלה התקהלות של אנשים במקום לאור זעקותיו של המתלונן, ומ' והנאשמים [המבקשים] עזבו את המקום". במעשיהם המתוארים, תקפו המבקשים את המתלונן בצוותא חדא עם מ', וגרמו לו "חבלות של ממש בדמות שריטות בלחיו השמאלית, שפשוף במרפק שמאל, ורגישות בכף יד ימין".

4. ביום 04.05.2016, הורשעו המבקשים, על פי הודאתם, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן. טרם מתן גזר הדין, הפנה בית משפט השלום את המבקשים אל שירות המבחן, לשם הכנת תסקיר בעניינם, ובהמשך הוגשו לבית המשפט שלושה תסקירים על אודות המבקשים. בתסקירי המבחן בעניינו של המבקש 1 נאמר, כי "העבירה בוצעה על רקע מאפייניו האישיים של הנאשם 1 [המבקש 1] הקשורים בקשייו להתמודד עם מצבי דחק וקונפליקט, כאשר הפגיעה בכבודו ובכבוד משפחתו נחוות בעיניו באופן חמור ופוגעני, וככל הנראה פעל מתוך רצון להשיב לעצמו תחושת אונים ושליטה". עוד נמסר בתסקירי המבחן, כי המבקש 1 התקשה להביע אמפתיה כלפי המתלונן, וכי "בשלב זה [הוא] רואה ברקע המוביל לביצוע העבירה - הפגיעה שקדמה לכך באחותו, בסיס המהווה הצדקה למעשיו". בהמשך, צוין בתסקירים כי למבקש 1 מאפיינים אימפולסיביים, וקשיים "להתמודד באופן אדפטיבי עם מצבי כעס וחוסר אונים ולהציב גבולות להתנהגותו". בתסקיר הראשון, המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון לצורך שילובו של המבקש 1 בקבוצה טיפולית. בתסקיר השני נמסר, כי שירות המבחן התרשם מנכונותו של המבקש 1 להשתלב בהליך טיפולי, אך נוכח העובדה כי הוא מצוי בראשיתו של אותו הליך, ביקש שירות המבחן דחייה נוספת. בתסקיר השלישי נאמר, כי:

"ההליך הטיפולי בו החל [המבקש 1] לאחרונה מצליח לעורר בו יכולת התבוננות פנימית וכי הוא מצליח להבין יותר לעומק את חומרת המעשים המיוחסים לו ואף להביע אמפתיה לנפגע העבירה ומשפחתו, דבר אשר לא בא לידי ביטוי בשלבים קודמים. התרשמו כי הטיפול הקבוצתי אכן מאפשר לו לבחון לעומק דפוסי תגובתו וכי הוא מבקש להתמיד בהליך למען קבלת כלים להתנהלותו במצבים דומים בעתיד".

לאור האמור, המליץ שירות המבחן להטיל על המבקש 1 עונש מוחשי בדמות מאסר על דרך של עבודות שירות; מאסר מותנה; ופיצוי כספי משמעותי למתלונן. בנוסף, המליץ שירות המבחן להטיל על המבקש צו מבחן למשך שנה, במהלכו הוא ימשיך את "הטיפול הקבוצתי בו החל לשם קבלת כלים להתמודדות".

בתסקירי המבחן שניתנו בעניינו של המבקש 2, נמסר כי למבקש זה "קשיים להתמודד במצבי כעס ותסכול. נראה כי במצבים בהם חש מאוים עלול לפעול באופן תוקפני תוך קושי לראות את השלכות התנהגותו הפוגענית". עוד נמסר בתסקירי המבחן, כי למבקש 2 "קווי אישיות אימפולסיביים, אשר מקשים עליו לשקול מעשיו ולבחון תוצאותיהם, לטווח הארוך". שירות המבחן ציין בתסקיריו, כי "במסגרת הליך אבחון, הנאשם 2 [המבקש 2] החל לעבור תהליך של התבוננות פנימית סביב מאפייניו, התנהלותו ובחירותיו, אותו [הוא] תופס כאימפולסיביות ושגויות". לאור האמור, המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון לצורך שילובו של המבקש 2 בקבוצה טיפולית. בתסקיר השני נמסר, כי המבקש 2 השתלב בקבוצה טיפולית, אך הוא "נמצא בשלב ראשוני בנוגע לבחינת דפוסיו המכשילים והתוקפניים בפרט". לאור האמור, ביקש שירות המבחן דחייה נוספת. בתסקיר השלישי נאמר, כי "במהלך התקופה החולפת הנאשם 2 [המבקש 2] הצליח להבין יותר לעומק את חומרת המעשים המיוחסים לו ואף להביע אמפתיה לנפגע העבירה ומשפחתו, דבר אשר לא בא לידי ביטוי בשלבים קודמים". לאור האמור, המליץ שירות המבחן להטיל על המבקש 2 צו מבחן למשך שנה, במהלכו ימשיך את השתלבותו בהליך הטיפול, אותו החל. בנוסף, המליץ שירות המבחן להטיל על המבקש 2 עונש מאסר בדרך של עבודות שירות; ופיצוי כספי למתלונן, "כביטוי ישיר ללקיחת אחריות".

בהמשך, ביקשה המשיבה, בהסכמת ב"כ המבקשים, להגיש תסקיר נפגע עבירה חלף העדת המתלונן. בתסקיר נפגע העבירה נמסר, כי מאז האירוע נשוא כתב האישום, המתלונן סובל מתסמונת פוסט טראומה. עוד דווח, כי המתלונן סובל לאורך תקופה ממושכת מ"קשיי שינה, סיוטים, הרטבות לילה, מחשבות חודרניות, פלשבקים, חרדות והימנעות מדברים המזכירים לו את אירוע הפגיעה"; וכן, הוא לוקה בגמגום, אשר לא הופיע קודם לכן. בהמשך, נאמר בתסקיר כי אמנם חל שיפור במצבו, אולם נראה כי המתלונן "עודנו חרד וכי במצבי דחק, צפים ועולים תסמיני הטראומה שחווה". עוד נאמר בתסקיר, כי "תודעתו של נער צעיר כ"כ אודות נזילות החיים, מהווה פגיעה משמעותית בהתפתחות התקינה, ביכולתו לחוש ביטחון ולתת אמון. כל אלה, פוגעים, להערכתנו, באופן ישיר, באיכות חייו". נמסר בנוסף בתסקיר נפגע העבירה, כי חלק מהשלכות הפגיעה במתלונן כוללות השקעת משאבים, אישיים ומשפחתיים, אשר הצריכו טיפולים שונים; וכי המתלונן "מצפה מבית המשפט להעניש אותם [את המבקשים] בחומרה, כביטוי לעשיית הצדק, על פי תפיסתו וכגורם, העשוי להשיב את תחושת השליטה בחייו".

בית משפט השלום החליט להפנות את המבקשים אל הממונה על עבודות השירות (להלן: הממונה), לשם הכנת חוות דעת בעניינם. בחוות דעת הממונה נמסר, כי המבקשים מתאימים לביצוע עבודות שירות, והם אף הביעו את הסכמתם לכך. לאחר בחינת נתוני המבקשים ואפשרויות העסקתם, המליץ הממונה על הצבתו של המבקש 1 לעבודות שירות במסגרת "מעון טללים דימונה"; ועל הצבתו של המבקש 2 לעבודות שירות במסגרת "עיריית אופקים".

5. ביום 02.07.2017, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם בעניינם של המבקשים, התייחס בית משפט השלום לחומרה הכרוכה בביצוע עבירות אלימות; לערכים המוגנים שנפגעו ובראשם "זכותו של המתלונן לביטחון אישי, לריבונות על גופו ולזכות לחיי שלוה וביטחון"; ולמדיניות הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה. בהמשך, נתן

בית משפט השלום את דעתו לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובכלל זאת, לעובדה כי המתלון לא התגרה במבקשים; לתכנון שקדם לביצוע העבירות; לאכזריות ולהתעללות של המבקשים במתלון; ולנזק שנגרם למתלון מביצוע העבירה. לאור האמור, קבע בית משפט השלום, כי מתחם העונש ההולם, ביחס לשני המבקשים, נע "בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד מאסר על תנאי משמעותי ופיצוי משמעותי למתלון כמו גם קנס".

6. לצורך קביעת עונשם של המבקשים בגדרי המתחם, נתן בית משפט השלום את דעתו לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. בית משפט השלום ראה, כשיקולים לחומרת העונש, בין היתר, את "התרשמותו של שירות המבחן מדפוסייהם, קווי אישיותם, כמו גם הקושי, עד לשלבים מתקדמים בהליך הטיפול, להביע אמפתיה ביחס לפגיעה במתלון"; ואת הצורך בהרתעת היחיד והרבים. כנסיבות לקולה, ראה בית משפט השלום את העובדה כי המבקשים הודו במיוחס להם וחסכו זמן שיפוטי יקר ומנעו פגיעה נוספת במתלון כתוצאה מהעדתו; את גילם הצעיר של המבקשים; את שירותם הצבאי; את העובדה כי המבקשים שהו בתנאים מגבילים; ואת העובדה כי המבקשים שיתפו פעולה עם שירות המבחן. בנוסף, התייחס בית משפט השלום לכך כי למבקש 2 רישום פלילי ללא הרשעה בגין ביצוע עבירות של איומים והעלבת עובד ציבור; ואילו למבקש 1 אין הרשעות קודמות. לאחר זאת, הבהיר בית משפט השלום, כי המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה, וכי היא "אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם חומרת העבירות וחומרת הפגיעה במתלון, גם בהינתן הנכונות של הנאשמים [המבקשים] להשתתף בהליך טיפולי". עם זאת, קבע בית משפט השלום כי יש מקום לגזור את דינם של המבקשים "ברף הנמוך של המתחם". בית משפט השלום הוסיף עוד, כי בשל הנזקים החמורים שנגרמו למתלון ומשפחתו, ובשל העובדה כי המתלון יישא את חותם האירוע גם בעתיד, יש להטיל על המבקשים פיצוי כספי משמעותי לטובת המתלון. בסופו של דבר, השית בית משפט השלום על המבקשים את העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרם; 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעברו המבקשים כל עבירת אלימות מסוג פשע, למשך 3 שנים; 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעברו המבקשים כל עבירת אלימות מסוג עוון או איומים, למשך 3 שנים; ופיצוי כספי למתלון בסך 15,000 ₪. כמו כן, הופעלה כלפי המבקש 2 התחייבות כספית בסך 5,000 ₪, שהוטלה עליו, בת"פ 10599-07-13.

7. המבקשים הגישו ערעור לבית המשפט המחוזי אשר כוון כלפי חומרת העונש. במסגרת הערעור נטען, כי שגה בית משפט השלום משלא הטיל על המבקשים עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ביום 13.12.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורם של המבקשים, בקובעו כי לא נמצא בסיס להתערבות בעונשים שהוטלו עליהם. בית המשפט המחוזי הטעים, כי בית משפט השלום, בפסק דינו המנומק והמפורט, עמד על כל "היבטי הענישה הנדרשים". בהמשך, דחה בית המשפט המחוזי את טענות המבקשים בעניין המשקל שניתן לתסקיר נפגע העבירה, במסגרת גזר דינם. בית המשפט המחוזי הבהיר, כי הצגת תסקיר נפגע עבירה נעשית על פי הסמכות הקבועה בסעיף 187(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] (להלן: חוק סדר הדין הפלילי); וכי בית משפט השלום לא גזר את עונשם של המבקשים על יסוד עובדות שלא היו מוסכמות על הצדדים, ואשר אינן כלולות בכתב האישום המתוקן. אשר לנאמר בתסקיר נפגע העבירה, ציין בית המשפט המחוזי, כי "התחשבות בגזר הדין במצבו הנפשי של המתלון – ובכלל זה בכך שהמתלון לקה בגמגום כתסמין פוסט טראומטי – הינה פועל יוצא מהתיאור המובא בתסקיר הנפגע, והרי זוהי מטרתו ותכליתו של התסקיר להביא ולשקף בפני בית המשפט את הנזק שנגרם למתלון". בית המשפט המחוזי הוסיף עוד, כי ההחלטה אם להתיר את חקירת עורכת תסקיר נפגע העבירה, מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט, לפי סעיף 191(א)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, וממילא לא חלקו המבקשים על נכונות הפרטים הכלולים בתסקיר זה. בהתייחס לקביעת מתחם הענישה ההולם, קבע בית המשפט המחוזי, כי נוכח נסיבותיהן החמורות של העבירות, "אין כל חומרה בדרך קביעת מתחם הענישה על ידי בית משפט קמא". אשר למידת העונש, הטעים בית המשפט המחוזי כי בדין דחה בית משפט השלום את המלצות שירות המבחן, להטיל על המבקשים מאסר בדרך של

עבודות שירות, תוך העדפת "צרכי הענישה הנרחבים יותר, הנגזרים מאופיין החמור של העבירה והנזק לקורבן העבירה". לאור האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי הוא אינו רואה כל מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט השלום.

הבקשה לרשות ערעור

8.

בבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, משיגים המבקשים על חומרת העונשים שהושתו עליהם. במסגרת הבקשה, חוזרים המבקשים על מרבית טענותיהם, כפי שנטענו בפני הערכאות הקודמות. בין היתר, טוענים המבקשים לקיומה של שאלה עקרונית בעלת חשיבות ציבורית, המצדיקה את התערבותו של בית משפט זה, שעניינה הוא משקלו של תסקיר נפגע עבירה, המרחיב את המסגרת העובדתית שבכתב האישום המתוקן. לשיטת המבקשים, השימוש בתסקיר נפגע העבירה במסגרת קביעת מתחם הענישה ההולם שימש ל"הרחבת חזית", והנזקים שנלמדו מן האמור בתסקיר מהווים חריגה מעובדות כתב האישום המתוקן, בו הודו. המבקשים מצביעים על שני נתונים מכריעים, כהגדרתם, שנלמדו מתסקיר נפגע העבירה והביאו לקביעת מתחם ענישה מחמיר: שימוש ב"אלת ברזל", בעוד בכתב האישום המתוקן מדובר בשימוש באלה בלבד; ו"גמגום" ממנו סובל המתלונן, שעל פי התסקיר מקורו באירוע אלימות, נשוא כתב האישום. המבקשים מוסיפים וטוענים, כי שגה בית המשפט המחוזי עת קבע שלא היה מקום להורות על חקירת עורכת תסקיר נפגע העבירה, וכי הדבר מסור לשיקול דעתו של בית המשפט. לגישת המבקשים, אין מחלוקת כי אין לנאשם זכות קנויה לחקירה, אולם במקרה דנן לא נתן בית משפט השלום כל החלטה בנושא, "לא במפורש ולא בעקיפין, כאילו לא היה הדבר". המבקשים מפנים לפסיקה במסגרתה נגזרו על נאשמים, אשר ביצעו עבירות אלימות, עונשי מאסר על דרך של עבודות שירות, וטוענים, כי שגה בית משפט השלום משלא הסתפק במספר חודשי עבודות שירות, בהתאם למתחם הענישה ההולם, לשיטתם, והמלצותיו של שירות המבחן. לבסוף, טוענים המבקשים כי שגה בית משפט השלום עת ראה את התרשמותו של שירות המבחן מן המבקשים כנסיבה לחומרה, וזאת בשים לב להליך הטיפולי אותו עברו המבקשים, ויכולתם להביע אמפתיה כלפי המתלונן ומשפחתו. על יסוד האמור, גורסים המבקשים כי יש ליתן להם רשות ערעור, לקבל את ערעורם לגופו, ו"להשיב הדיון לבית משפט השלום לשלב הטיעונים לעונש, כדי ללבן עובדות העולות מתסקיר הנפגע שהינם במחלוקת ולחלופין, לאמץ את המלצת שירות המבחן לענישה על דרך של עבודות שירות".

תגובתה של המשיבה לבקשה לרשות הערעור

9.

בתגובה לבקשה לרשות ערעור, טוענת המשיבה כי הבקשה אינה מעלה כל שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית כללית, אלא שמדובר בעניינים הפרטיים של המבקשים בלבד. זאת ועוד, נטען על ידי המשיבה, כי בקשתם של המבקשים אינה מעוררת כל טענה חדשה אשר לא נבחנה על ידי הערכאות הקודמות, והוכרעה על ידן באופן מנומק. עוד נטען על ידי המשיבה, כי בית משפט השלום דבק בעובדות כתב האישום המתוקן, אף במקום בו נמסר תיאור אחר מפי המתלונן, בתסקיר נפגע העבירה. לשיטת המשיבה, גם אם היה אזכור של פרט עובדתי, שאינו תואם את האמור בכתב האישום המתוקן, אין בכך כדי לפסול את חוות דעתה של עורכת התסקיר בהקשר לנפגע העבירה. אשר לנזקים הנפשיים ותמונת הפגיעה הכוללת במתלונן, טוענת המשיבה כי פרטים אלה הם חלק מנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט(4) לחוק העונשין, וכי המבקשים נתנו את הסכמתם לקבלת דברי המתלונן, בין בדרך של עדות ובין בדרך של תסקיר נפגע העבירה. אשר לטענה, כי היה על בית משפט השלום לאפשר למבקשים לחקור בחקירה נגדית את עורכת תסקיר נפגע העבירה, נטען על ידי המשיבה כי ב"כ המבקשים לא הביע כל רצון לחקור את עורכת התסקיר, אלא

ביקש להיצמד לעובדות המוסכמות. המשיבה הוסיפה וטענה, כי אין פסול בשמיעת קרובי המתלוננים במסגרת עריכת תסקיר נפגע
עבירה, וכי "שיחתה של עורכת התסקיר עם אמו של הנפגע נעשתה, אם כן, בנוסף לשיחה שקיימה עמו והשלימה את תמונת המצב
ביחס אליו. ודאי שאין בכך כדי לגרוע ממשקלו של התסקיר המקיף". לבסוף, טוענת המשיבה, כי סקירת הפסיקה אותה הציגו
המבקשים "מלמדת על המנעד הרחב מאד של ענישה בעבירות האלימות, כאשר העונש הסופי הוא תלוי מכלול נסיבות התיק"; וכי
אין בעונשים שהוטלו על המבקשים כל סטייה מנורמת הענישה המקובלת בעבירות אלימות, בהן הורשעו המבקשים. על יסוד האמור,
גורסת המשיבה כי יש לדחות את הבקשה לרשות ערעור על הסף ולגופו של עניין.

דיון והכרעה

10. כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה והיא שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת
משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין
מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 9171/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת
ישראל (14.3.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.9.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה,
נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, ואוסיף עוד כי אין מתעורר חשש לעיוות דין או לחוסר צדק שנגרם
למבקשים. עוד יצוין, כי חרף ניסיונותיהם של המבקשים לעטות על בקשתם כסות של שאלה משפטית עקרונית, הרי שהבקשה
נסובה על עניינם הפרטי של המבקשים, וזאת בלבד. בנוסף, טענות המבקשים, רובן ככולן, הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר
התייחס אליהן בפסק דינו המנומק, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך מעין "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון
שאינן להיעתר לו (רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.03.2017); רע"פ 7665/16 א.סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת
ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

11. למעלה מן הצורך, אוסיף כי לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, הגעתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף לגופו של
עניין. אשר לטענות המבקשים בדבר חומרת עונשם, בית משפט זה פסק, לא אחת, כי בקשות מסוג זה אינן מצדיקות, ככלל, מתן
רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא במקרים חריגים בהם חלה סטייה קיצונית בענייניו של המבקש, ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים
דומים (רע"פ 10116/16 דסוקי נ' מדינת ישראל (24.1.2017); רע"פ 4512/15 הרוש נ' מדינת ישראל (6.7.2015); רע"פ
4265/15 דדון נ' מדינת ישראל (22.6.2015)). ייאמר כבר עתה, כי לא מצאתי בעונשים שהושתו על המבקשים, כל סטייה ממדיניות
הענישה המקובלת בעבירות דומות, ובוודאי שאין מדובר בסטייה קיצונית.

בית משפט השלום הדגיש בצדק, את מידת האכזריות אותה הפגינו המבקשים כלפי המתלונן. המדובר במעשי אלימות
המצויים ברף חומרה גבוה, ואשר הצדיקו הטלת ענישה מחמירה הכוללת רכיב של מאסר בפועל. עבירות האלימות ככלל, ונגד
קטינים בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה, אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה, וזאת גם בדרך של ענישה קשה ומחמירה. לאור
האמור, סבורני כי העונש שהושת על המבקש הינו ראוי ומאוזן, ומבטא התחשבות בכלל השיקולים לקולה שהועלו על ידי המבקשים.

המבקשים טוענים בבקשתם, כי השימוש בתסקיר נפגע העבירה במסגרת קביעת מתחם הענישה ההולם היווה משום
"הרחבת חזית". סעיף 187(ב) לחוק סדר הדין הפלילי מסמיך את בית המשפט להורות על הגשת תסקיר "על מצבו של הנפגע

בעבירה, ועל הנזק שנגרם לנפגע כתוצאה מן העבירה". תכליותיו של תסקיר נפגע העבירה הן, בין היתר, לשמש ככלי עזר עבור בית המשפט לצורך התרשמות מנזקי העבירה, ובדרך זו להעניק לנפגע העבירה את האפשרות להשמיע את קולו בבית המשפט, טרם שייגזר עונשו של הנאשם. משכך, אין בידי לקבל את טענת המבקשים כי יש לראות בנאמר בתסקיר משום "הרחבת חזית", שכן מדובר בראיה רלוונטית וחשובה לקיומם של נזקים שנגרמו לקורבן העבירה והוכחת נזקים אלו, כחלק מנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בשלב הטיעונים לעונש, בהתאם לסעיף 40(ב)(1) לחוק העונשין. עוד יצוין, כי סעיף 191א לחוק סדר הדין הפלילי קובע מנגנון שבמסגרתו רשאי בית המשפט להתיר לבעלי הדין "להציג שאלות למי שערך את התסקיר לשם הבהרת העובדה שבמחלוקת". כפי שציין בית המשפט המחוזי, ב"כ המבקשים לא חלק על נכונות הפרטים הכלולים בתסקיר, אלא טען כי יש בתוכן התסקיר כדי לפרוץ את מסגרת ההסכמה בין הצדדים, שכן מדובר, לטענתו, בפרטים החורגים מה"עובדות המוסכמות", אשר פורטו בכתב האישום המתוקן. עוד ראוי להזכיר, כי בשום שלב של הדיון לא ביקש ב"כ המבקשים להציג שאלות הבהרה לעורכת התסקיר.

כמו כן, לא מצאתי ממש ביתר טענותיהם של המבקשים, העוסקות, בין היתר, בקביעת מתחם העונש ההולם; בהמלצותיו של שירות המבחן אשר לא התקבלו על ידי הערכאה הדיונית; ובהגדרת אמצעי התקיפה בתסקיר כ"אלת ברזל".

לסיכום, הנני סבור כי העונשים שהושתו אינם חמורים במידה המצדיקה התערבות בהם.

12. סוף דבר, הבקשה לרשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ח בשבט התשע"ח (13.2.2018).

ש ו פ ט